

20. 11. 2009

Zpráva o činnosti SDH Želechovice za rok 2009

- I. Zahájení
- II. Zpráva o činnosti
- III. Volba funkcionářů v SDH
- IV. Zpráva pokladníka
- V. Zpráva revizní a kontrolní rady
- VI. Kontrola usnesení
- VII. Plán činnosti na rok 2010
- VIII. Kulturní vložka mladých hasičů
- IX. Diskuse
- X. Závěr

Vážené sestry, bratři a hosté,

dovolte mi, abych vás přivítal na výroční valné hromadě, na které zhodnotíme činnost našeho sboru v uplynulém roce 2009.

Letošní rok byl pro nás hlavně ve znamení kulturních akcí a zápolení na hasičských soutěžích. Nevíme sami jistě, zda bylo v okolí naší obce o tolik požárů méně než vloni, zda se poprvé projevilo v reálu přeřazení našeho SDH do JPO V, či zda jsme v nemilosti u někoho na HZS – ať je to ale jakkoliv, letos jsme po opravdu spoustě let nevyrazili ani jednou a na jakýkoliv zásah.

To nám samozřejmě nebránilo v ostatních činnostech spojených s fungováním a rozvíjením činnosti. Opět jsme neváhali s pořádáním několika kulturních akcí, nejen pro občany Želechovic nad Dřevnicí. Samozřejmě, některé akce byly vyhrazeny jen pro členy sboru, případně jsme přibrali ještě rodinné příslušníky. Hned na začátku roku se nekonalo žádné překvapení – konala se totiž naše oblíbená zabíjačka, jak jinak než v sobotu a jak jinak než pro uzavřenou společnost. Nad její přípravou již v pátek probděli noc ti nejobětavější, jelikož loupat 10 kg česneku, vařit půl metráku zelí, dva pytle brambor a podobně, to není nic pro slabé žaludky. V sobotu se těm nejméně obětavým snad i podařilo vstát a pustit se do samotné zabíjačky. Ta začala již v brzkých ranních hodinách a trvala do dalších brzkých ranních hodin. Hasičů se sešla opravdu spousta, najedli se jistě všichni, takže se dá letošní zabíjačka považovat za zdařilou.

Následujícím bodem letošního roku byl, také již tradiční, víkendový pobyt na zimních kopcích v Javorníkách. Tuto zimu jsme se sešli opět na chatě Bačkárka, kterou jsme zabrali od sklepa po půdu, i když nás bylo neznatelně méně než předchozí léta. Letos ale naši sboroví znalci hor špatně vyvěstili počasí, takže lyžovačka byla napůl na sněhu a napůl na blátě, ovšem alespoň to pivo nebylo o nic horší než vloni.

O pár dní později následoval bowling. Na ten jsme vyrazili vůbec poprvé jako organizovaná hasičská skupina. Sportování se všem zalíbilo, proto následovala další akce stejného druhu v polovině října.

Co jsme si nemohli a snad ani nesměli nechat ujít, byly hasičské poutě, ať to již byla ta hlavní, na Hostýně, tak ta lokálnější na Provodově. Oba výlety se nám líbily, i když ani na jednom se počasí moc nepředvedlo. Pout' na Hostýnku nezklamala oficiálností, pompézností a účastí politiků a vůbec spousty významných lidí, což není myšleno jako kritika. Pout' na Provodově nezklamala přátelskou atmosférou, příjemným průběhem a pěkným prostředím.

V květnu jsme postavili Májku s tím, že ji koncem měsíce skácíme. Někdo se to bohužel rozhodl udělat podstatně dříve za nás. Mám pocit, že poslední léta Májku stavíme spíše kvůli průzkumu obyvatelstva, zda se lidi někdy změní. Letos se tedy nezměnili. To ale nic neznamenalo ve světle skutečnosti, že letošní kácení jsme pořádali jako oficiální akci naší obce, takže se nedalo nic dělat, ale nechtěli jsme se nechat zahanbit a Májku jsme tedy postavili znova. Když bylo v den D vše připraveno, vypadalo to ze začátku, že nám zábavu překazí počasí, naštěstí se nakonec vcelku vyčáslilo a všichni se mohli pobavit. Děti si užily spousty doprovodných soutěží, protože toto kácení bylo spojeno s dětským dnem, pro dospělé bylo přichystáno něco na grilu, děti mohly celý den opékat špekáčky na ohni. Večer následovala zábava, v deset hodin přerušena ohňostrojem, který se všem velmi líbil.

Hned další měsíc jsme se vydali na chatu Miloňová do Velkých Karlovic. Cestu tam známe moc dobře. Za prvé jsme tam už jednou byli a za druhé je to kousek od naší pravidelně navštěvované zimní destinace, chaty Bačkárka. Tentokrát nás bylo na letním výletě opravdu hodně. Zejména dětí bylo opravdu požehnaně. Spousta lidí se to rozhodla risknout na kole, ti rozumnější jeli autem. Nebudeme řešit, kdo prohloupil, dojeli všichni a živí. Na místě se povinně sportovalo a snědly se desítky kilogramů grilovaného masa.

V červnu se naši žáci předvedli na dětském dnu v Lužkovicích, kde předvedli požární útok spolu s členy Lužkovického sboru. Tento měsíc pořádalo dětský den v Želechovicích i místní sdružení Sokola. Tam se naši žáci taky měli možnost předvést.

Na konci června se konalo tradiční pouťové námětové cvičení. Toto jsme mohli naposled konat pod tímto označením. Od příštího roku jej musíme podle nové vyhlášky nazvat taktické cvičení, což ovšem na jeho provedení určitě nic nezhorší. Vraťme se ovšem k tomu aktuálnímu. Opět se ho zúčastnila spousta sborů z okolních obcí, nejen z našeho okrsku, samozřejmě ale zejména z něj. Letos se podařilo dopravit vodu na klasické trase, měřící 780 metrů za skvělých devět a půl minuty. Poděkování za účast patří sborům z Lužkovic, Ostraty, Klečůvky, Jaroslavice, Lípy, Prštného a Želechovických Pasek. Doufáme, že nejméně tyto sbory uvidíme v Želechovicích i následující roky, jistě včetně toho našeho.

Celou sezónu jsme měli otevřenou naši hasičskou hospodu na Střelnici. Ta letos prošla rozsáhlou modernizací, a to bez přehánění. Opravilo se snad všechno, a co nešlo opravit, to se vyměnilo. Strávili jsme tam letos desítky a snad i stovky hodin poctivou prací. Nepochybuji, že s výsledkem jsou všichni spokojeni, i když samozřejmě všude a vždy je prostor pro zlepšování, jak mnozí poznamenávají. Se Střelnicí a jejím letním provozem je spjatá i zakončená, kdy oslavíme úspěchy a zapijeme neúspěchy. Na ní se sejdou snad všichni, kdo se na letním kolotoči služeb podíleli a i spousty dalších hasičů. Nesmí samozřejmě chybět grilovaný pašík a pivo.

V roce 2009 jsme vyslali několik bratrů hasičů na řadu školení získávat vědomosti a dovednosti. V březnu to byla odborná příprava členů SDH, konaná u HZS. Ten samý měsíc vyrazili naši dva vedoucí mládeže na školení do Jánských Koupelí u Opavy. Druhá část tohoto školení se uskutečnila v květnu. Dalšího školení vedoucích mládeže, které bylo dokonce dvoudenní, se zúčastnil jako jediný bratr Kühn.

Celým letošním rokem se táhla řada soutěží, kterých jsme se zúčastnili. Ať už to bylo Grand Prix 8. okrsku, které je pro nás takřka povinné, tak i několik dalších klání, do kterých jsme se rozhodli vložit a poměřit naše schopnosti s ostatními. Sezónu otevřela soutěž, kterou už snad ani není třeba popisovat. Ano, opět to byla okrsková soutěž a opět byla na Klečůvce. Jsem si jistý, že tento fakt nikomu nevadil, pouze už je to – spolehlivé jako Slunce. Je fakt, že zatím tuto soutěž z našeho okrsku asi nikdo nezorganizoval lépe, takže si není na co stěžovat. Tentokrát se nám opravdu nepodařila štafeta, a ačkoliv náš čas nebyl zdaleka nejhorší, bylo nám jasné, že s naší technikou již toto nedoženeme. Ačkoliv jsme do útoku dali vše a nedá se ani říct, že zklamala naše PMS-12, přesto chlapi vepředu čekali na vodu příliš dlouho na to, abychom mohli čekat, že požární útok naše výsledné umístění nějak zásadně změní k lepšímu.

A následovala již Grand Prix. Pořadatelství prvního kola si opět zopakovali hasiči z Klečůvky. Tato soutěž se nám vůbec nepodařila kvůli obrovským zmatkům u rozdělovače, kdy nikdo nevěděl která hadice kam. Odvezli jsme si deváté místo z deseti. Následovala Lípa, kde je útok dost nezvyklý, když už pro nic, tak protože je do zatáčky, navíc i když je to z očí pozorovatele víceméně rovina, terén je velmi zrádný a strojník přes horizont nevidí na proudy. Opět se vyskytly nějaké chyby, na této soutěži se objevily u stroje. Dle výsledků z tohoto dne jsme museli uznat, že výkony našeho týmu se oproti loňsku zásadně zhoršily a musíme máknout, nebo by taky nemuselo mít smysl vůbec někam jezdit. Proto se opět začalo trénovat nejen na Střelnici, ale i přímo na soutěžních tratích Grand Prix, z nichž jsme ty zákeřnější objeli vždy pár dní před jejich konáním. 18. července jsme přijali pozvání na Provodov, abychom taky zkusili štěstí na trati, která bude pro nás nová. Vyráželi jsme za krásného letního počasí, i když někteří mohli tušit, že se něco chystá. Sotva jsme dojeli na místo, teplota spadla tak o dvacet stupňů a přšelo a přšelo a přšelo. Soutěž však zrušena nebyla, takže jsme si mohli vyzkoušet i požární útok v bojových podmínkách. Trať byla mokrá více, než by spousta lidí čekala, proto se ani naše družstvo nevyhnulo pádům, naštěstí žádná zranění nebyla. Na této soutěži se snad konečně projeví výsledky poctivého trénování, kdy jsme se dostali až na pátou pozici v těžké konkurenci 17 týmů, a myslím, že za dané situace by byli všichni rádi i za předposlední místo, hlavně že „před Pasekama“. Hned další sobotu jsme putovali do Ostraty. Tamní trať není zrádná jako ta v Lípě. V Ostratě je totiž přímo vražedná. Nejdříve šílený sprint do téměř kolmého hrbu a nakonec strojník nevidí, co se děje dvacet metrů před ním, protože je to prostě za rohem. V týden konání soutěže jsme si přijeli trať vyzkoušet, abychom se pokusili vytáhnout ze dna tabulky Grand Prix. Trénink se vyplatil, protože i přes mírné zaváhání jsme vybojovali druhé místo hned za Paseckým týmem, takže jsme mohli být víceméně spokojeni, jen kdyby byl první konečně někdo jiný. Předposlední soutěž letošního seriálu se konal jako vždy na Pasekách. Tam jsme trénink také rozhodně nepodcenili, takže jsme do soutěže vstupovali s očekáváním dobrého výsledku. Při našem útoku se nám opět nevyhnuly chyby, tentokrát u stroje, takže jsme skončili čtvrtí. Normálně by nešlo o špatný výsledek, ale protože jsme potřebovali opravit špatná umístění z předchozích soutěží, vydržené čtvrté místo nás moc nepotěšilo. Grand Prix opět končilo u nás, v Želechovicích, kde jsme nasadili i druhý, smíšený tým. Rozhodně jsme nepodcenili přípravu, takže jsme doufali, že pokud budeme mít štěstí a podaří se dobře nasát, mohli bychom skončit nejhůře druhí. Bohužel zradila nedostačující technika, což nás odsoudilo až k páté pozici. Béčko skončilo na jedenáctém místě, což bylo sice předposlední místo, na druhou stranu to omlouvá prozatímní nezkušenost spousty členů tohoto družstva.

Letos na nás v konečném zúčtování zbylo nepěkné páté místo. Můžeme říct, že na každé soutěži letošního podniku Grand Prix se něco pokazilo. Když za to nemohla technika, pokazil to někdo ze soutěžících a naopak. Pro příští sezonu očekáváme podstatné zlepšení, o kterém asi nikdo nepochybuje.

Poslední soutěží, které se pro tento rok zúčastnilo družstvo mužů, byla ta v Ludkovicích. Již v loňském roce se nám povedlo dostat se až na vynikající první místo, a letos tomu nebylo jinak. Na této soutěži není potřeba mít co nejrychleji vodu v hadicích, což odbourává jednu z největších, ne-li největší slabinu našeho A týmu, a tou je stroj, který na soutěžení již opravdu nestačí. Jde hlavně o souhru soutěžících při sestavování vodního vedení. I přes nepřízeň počasí a ve velké konkurenci se v útoku vše podařilo tak, jak má a nechali jsme za sebou všechny soupeře.

V našem sboru máme i družstvo mladých hasičů, kteří nezhálejí a vyrazí velmi často na různé soutěže v požárních dovednostech. Hned v únoru se někteří z nich zúčastnili okrskové uzlovací soutěže. Ukázalo se, že to není jejich nejsilnější stránkou, ale snaha se jim ani tak upřít nedá. V květnu zkusili štěstí na Prvomájovém poháru mladých hasičů v Šarovech. Soutěž měla dvě disciplíny, a to jak požární útok, tak i štafetu. Jak při štafetě, tak při požárním útoku se ale přihodili nějaké chyby, které naše mladé členy odsoudily až na jedenáctou příčku. Na okrskové soutěži na Klečůvce se podařily dobré časy jak v útoku, tak ve štafetě a díky tomu si domů odvezli pohár za druhé místo. V květnu probíhalo ve Vizovicích druhé, a to jarní, kolo hry Plamen. Mezi staršími žáky ti naši dosáhli na 18. místo, za což obdrželi diplom a balon.

V červnu jsme již poněkolkáté sami uspořádali soutěž pro děti. Tato soutěž se těší docela velké oblibě dětských sborů, takže jsme na Střelnici přivítali pěkných patnáct družstev, což je vzhledem k počasí, jaké v den soutěže panovalo, velmi dobrý počet.

Dětská pohárová soutěž se koná i v Zádveřicích, proto na ni počátkem července dorazili i naši žáci. Zde se jim ale nedařilo, takže skončili poslední. Další soutěží, které se zúčastnili, byla na Pasekách, kde ale po několika chybách opět skončili poslední. V Ludkovicích si vybrali smůlu snad na celý rok dopředu, protože ani nedokončili útok a dělili se o poslední příčku s Podhradím. Nakonec v říjnu nemohli chybět na podzimním kole hry Plamen, na které se mladí hasiči z celého okresu sjeli do Lipiny u Valašských Klobouk. Tam se umístili uprostřed tabulky a v jarním kole si pozici určitě vylepší.

Rok 2009 byl první po zhruba třiceti letech, kdy jsme působili pod osamostatněnou obcí Želechovice nad Dřevnicí jako naším zřizovatelem. I přes to, že se ozývala spousta nepřejících hlasů, že vše půjde k horšímu a na nic nebudou peníze, nemůžeme si na spolupráci s vedením obce a na ochotu obecního úřadu stěžovat. Doufáme, a hlavně věříme, že příští léta to nebude o nic horší. Náš vůz Liaz stále máme a stále se ho nemíníme vzdát a v tom nás podporuje i obec.

V našem sboru máme 1 vyškoleného velitele jednotky, 2 velitele družstva, 5 řidičů a 5 strojníků. Jednou měsíčně se konají schůze členů, kde řešíme činnost a problémy sboru a kde má každý možnost vyjádřit svůj názor i navrhnout možná zlepšení, případně řešení. Navíc se dle potřeby schází výbor sboru, kdy se řeší neodkladné záležitosti. Za tento rok bylo odpracováno 1259 hodin a dále školení v rámci pravidelné odborné přípravy příslušníků jednotek HZS v délce 29 hodin.

Na internetu je možné navštívit naše oficiální webové stránky, kde každý najde aktuální informace a články o soutěžích, kulturních akcích a zásazích našeho sboru.

Na závěr této zprávy mohu konstatovat, že sbor dosáhl tento rok dobrých výsledků a doufám, že v příštím roce tomu nebude jinak.

Vážené sestry, bratři a hosté. Dovolte mi, abych vám všem a vašim rodinám popřál do nového roku hodně zdraví, štěstí a spokojenosti, a to jak doma, tak i v zaměstnání.